

יום הזכרון לחללי צה"ל

דברים שנאמרו בחנוכת קיר הזכרון לבוגרי הישיבה שנפלו, וכך גם נהגתי לומר בכל יום זכרון לתלמידי הישיבה.

התכנסנו כאן בימי התשועה, בימים שבין יום השואה, יום הזכרון ויום העצמאות, לחנוך קיר הנצחה ליג' בוגרי הישיבה, מנהל ור"מ שנפלו במערכות ישראל.

המשמעות הגלויה של ימים אלו, זו אותה הרגשה של שותפות וערבות הדדית, כולנו מחבקים את המשפחות השכולות, כולנו שותפים לכאב, כל עם ישראל על גווניו שותף לכאב..

המציאות הזו של מסירות נפש לתקומת ישראל, אינה תכונה של יחידים ומיוחדים, זו אינה סגולה של יחידים באומה, מתברר שהתכונה הזו מופיעה בכל עם ישראל.

אנו מרגישים שיש פה משהו שאינו פרטי, יש כאן התעוררות נשמתית של האומה כולה, שכינה חוזרת לציון, כנסת ישראל מופיעה, בעומק החיים האומה מתעוררת לתחיה, העצמות מתחברות וקורמות עור וגידים, כדברי הנביא יחזקאל.

ישנה הכרה במודע או בתת מודע, שאין דבר חשוב יותר מתחיית עם ישראל בארצו, וזה מוליד אצל האומה ומתוכה בחיילנו מסירות וגבורה שלא תתואר.

הזכרון אינו רק התייחדות, הזכרון הוא התחברות למעיין הגבורה של האומה, כולנו עומדים נפעמים מהגבורה והאמונה של הנופלים.

עוברות שנים, מלחמות, ובין המלחמות, וחיילנו ממשיכים באמונה ובמסירות להקריב את חייהם.

כפי שכתוב על הקיר: "ארץ שמתקו לה רגביה ומלוחים כבכי כל חופיה, שנתנו לה אוהביה כל אשר יכלו לתת" (אלתרמן).

כולנו מכירים את היסוד, שעל כל המצוות כתוב "וחי בהם", קדושת החיים היא דבר יסודי, וכל המצוות עשה כולן נדחות בגלל ערך קדושת החיים,

מלבד מצוות עשה אחת, מלחמת מצווה, כאשר יש מציאות של תקומת ישראל וההגנה על עם ישראל, אין חשבונות פרטיים, כל אחד הופך להיות שליח של כל עם ישראל, כל לוחם הוא חלק מהציבור, הוא לא אדם פרטי.

הכהן יכול לעבוד במקדש רק עם בגדי כהונה, וחז"ל דנו במסכת יומא יט, ובקידושין כג, האם הכהנים הם שלוחי דדן- שליחים שלנו, של עם ישראל, או שלוחי דרחמנא- שליחיו של הקב"ה, החיילים והנופלים, היו גם וגם, שלוחי דדן ושלוחי דרחמנא- כי הרי ישראל וקוב"ה חד הוא.

חייל הלובש מדים מביע בכך שהוא שליח האומה ושליח הקב"ה, הוא אינו אדם פרטי, שאיפותיו ורצונותיו הפרטיים נדחים מפני צרכי הכלל.

יצאנו ממצרים לפני כ 3300 שנה לקיום הייעוד של עם ישראל "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש", וכל אחד הוא חלק ממגמה זו, והרגשה זו מולידה בקירבנו את הגבורה, והיא שהניע את בניכם היקרים, ילדיכם, האחים שלכם, לצאת אל הקרב, במסירות, אמונה ואהבת ישראל גדולה.

אני רוצה לברך את כל המשפחות, שה' יתן לכם הרבה כוחות להמשיך מתוך שמחה ובריאות מכל צאצאיכם.

הנביא אומר: "ואמר לך בדמיך חיי, אומר לך בדמיך חיי", מבארים חז"ל שבזכות שני דמים נגאלו ישראל ממצרים, דם מילה ודם קרבן פסח, יש דם הגורם למוות ויש דם המביא לחיים, דם החיילים והנופלים אינו הסוף, הוא תוספת חיים לאומה.

בקרב נעמוד בצפירה יחד עם כל עם ישראל, הצפירה היא כמו מחט וחוט, מחט הדוקרת את הלבבות ומחט שמשחילה חוט המחבר את כל הלבבות של עם ישראל יחד.

נראה לי שבזמן הצפירה מלאכי מעלה ורבש"ע מתבוננים בעם ישראל באהבה גדולה, אלו שתי דקות המביעות את היותנו עם אחד, אומר הקב"ה "ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ", ביום זה באה לידי ביטוי הסגולה האלוקית הפועמת בליבותיהם של עם ישראל.

אומר הרב קוק באורות הקודש (ח"ג קמ"ז): "האדם צריך להחליץ מהמסגרות הפרטיים, האדם צריך שמחשבותיו, ורצונותיו יהו נתונים להכלל בתוך עם ישראל".

ביום זה צריך כל אחד לחשוב איך הוא פועל כדי לקדם את האומה, איך הוא תורם לכלל.

בתפילה בשבת אנו אומרים: "כפי ישרים תתרומם ועולים מדרגה בשפתי צדיקים תתברך וממשיכים לעלות ובלשון חסידים תתרומם ובקרב קדושים תתהלל". ואז מגיעים לשיא "ובמקהלות רבבות עמך ישראל", יש עוצמה אדירה בחיבור לכלל, יש עוצמה אדירה שעומדים כולם יחד. בימים אלו אנו צרכים לקבל על עצמנו לעשות טוב לעם ישראל, להוסיף תורה, וקדושה, לעשות חסד ולתרום בצבא ובתחומים רבים אחרים.

הנביא מיכה אומר בפרק ז': "מי אל כמוך נושא עוון ועובר על פשע לשארית נחלתו"

מברר בספר תומר דבורה- מה פירוש "לשארית נחלתו".

הנה הקדוש ברוך הוא מתנהג עם ישראל בדרך זה לומר מה אעשה לישראל והם קרובי שאר בשר יש לי עמהם שהם בת זוג להקדוש ברוך הוא וקורא לה בתי, אחותי, אמי. כדפּרְשׁוּ ז"ל וכתב ישראל עם קרובו ממש קרבה יש לו עמהם ובניו הם. והינו לשארית נחלתו לשון שאר בשר וסוף סוף הם נחלתו.... כן האדם עם חברו כל ישראל הם שאר בשר אלו עם אלו מפני שהנשמות כלולות יחד יש בזה חלק זה ובזה חלק זה, ולכן אינו דומה מרבים העושים את המצוות מפני כללותם.... וכן מטעם זה ישראל ערבים זה לזה מפני שממש יש בכל אחד חלק אחד מחברו וכשחוטא האחד פוגם את עצמו ופוגם חלק אשר לחברו בו, נמצא מצד החלק ההוא חברו ערב עליו. אם כן הם שאר זה עם זה ולכן ראוי לאדם להיותו חפץ בטובתו של חברו ועינו טובה על טובת חברו וכבודו יהיה חביב עליו כשלו שהרי הוא הוא ממש, ומטעם זה נצטוינו (ויקרא יט, יח): "ואהבת לרעך כמוך" וראוי שירצה בכשרות חברו ולא ידבר בגנותו כלל ולא ירצה בו כדרך שאין הקדוש ברוך הוא רוצה בגנותנו ולא בצערנו מטעם הקרבה, אף הוא לא ירצה בגנות חברו ולא בצערו ולא בקלקולו וירע לו ממונו כאלו הוא ממש היה שרוי באותו צער או באותו טובה:

שנוזה לראות בטוב ירושלים ובטובו של כל אחד מישראל.

ובלע המוות לנצח ומחה ה' דמעה מעל כל פנים!